

P: pastýř

MA: malý anděl

Po: poštovní

R: Rozdávárád

1. dítě

2. dítě

3. dítě

Vánoční hra

(základ je z vánoční hry Tři dopisy pro Ježíška, Freimund Pankow)

Na začátku by z věže mohly zaznít fanfáry, nebo něco vánočního a pak by někdo přečetl vánoční evangelium (tak aby nebyl vidět) o narození Páně, pak by byla hra.

Pastýř přichází na scénu, náhle něco vidí a sebere to. Jsou to zmačkané dopisy do koule. Přijde na podium a začne to zkoumat, rozbalovat a číst. Pak se zastaví, slyší totiž mu známé, ale jakoby vzdálené zvuky (šustění, povídání, ...), posvítí si lucernou a říká:

P: „Zdař Bůh, milé děti, jsem tak rád, že vás vidím. Ale skoro jsem si vás ani nevšiml. Tak se vám to stává? Těšíte se na něco, a pak je něco jinak? Ale nebojte se, nakonec to všechno vždycky dobře dopadne, ale teď bych potřeboval poradit. Přišel jsem k vám, abych si spolu s vámi povídal o narození Ježíše a o Vánocích a zatím si tady nad něčím lámu hlavu. Našel jsem takové dopisy, jeden jsem začal číst a moc nevím, co s tím dělat, jen si myslím, že zahodit je by nebylo správné. A začne číst nahlas: (dopis od Honzíka pro Ježíška) ... je asi v půlce, když ho někdo přeruší:

MA: „Jé, pastýři, já tě tak rád vidím, že bych ti i štípanou dal. / a pošle mu na dálku pusu, pastýř ho na oplátku štípne mezi křídla.

P: „Tak tady máš zase štípanou ode mě. A co ta tvoje radost? My už jsme se viděli spolu loni, vid'?' A měl jsi už ta pěkná křídla?“

MA: „Neměl, ty jsem si minulý rok zasloužil.“

P: „No, ono ti to slušelo i bez nich. Ale povídej, z čeho máš takovou radost?“

MA: „No z toho dopisu přeci, já jsem totiž v podmínce, ještě jednou a zase o křídla přijdu. Totiž nás, některé menší anděly, už v nebi to chystání na Vánoce a lítání kolem dárků nebavilo, no, tak jsme si hráli s míčkama a nějak omylem jsme zmuchlali místo pytlíků od mouky i některé dopisy Ježíškovi od dětí, no. A protože já jediný z nich jsem měl křídla, tak jsem musel ty dopisy najít. My jsme je totiž dohodili až na zem. „

P: „No tys pěkný anděl. Nadarmo se neříká – anděl s čertem v těle, vid'?' „

MA: „To ne, to bys nás anděly urážel, my jen děláme takové čert..., ale co to povídám klukoviny. A jak jsem tě slyšel, hned jsem poznal, že čteš jeden ten dopis. Máš i ty ostatní? Ty jsou totiž mnohem důležitější. Když nesplníme přání nějakému klukovi, který má už stejně

hodně věcí, to nevadí, vždycky pod stromečkem něco mít bude, ale kdybychom nic neudělali pro ty ostatní tři děti, to by byl průšvih.“

P: „Říkal jsi - dopis Ježíškovi? To jako děti píší, co by chtěly od Ježíška?

anděl horlivě přikývne

P: „To je pěkné, to se mi líbí. Děti, také jste psali Ježíškovi?“ ... „A co třeba?“ ... „A byly jste hodné? Co jste třeba dělaly proto, abyste něco dostaly, aby lidi kolem vás byli šťastní?“

Děti něco odpoví, třeba domluví s některými dětmi z náboženství, aby přišly s rodiči a něco řekly.

MA: „Jo jo, to je hodně důležité myslet na ostatní lidi. Pomáhat těm slabším, nesmát se ostatním, všímat si, kdo co potřebuje, hrát si s tím, kdo je sám. ... No a právě o tom byly ty další dopisy, které jsem tak hloupě ztratil. Tak už mi je ukaž ...“

Anděl natáhne ruku, ale pastýř se svou ucukne.

P: „To tě v nebi nenaučili, co se říká?“

MA sepne ruce: „Prosím.“

MA vezme dopisy, rozbalí je, uhladí a roztančí se dokola, může vzít i pastýře: „Jsou to ony, pastýři, ty jsi zlatý. Budou Vánoce, budou i pro ty malé děti.“ / A ztratí se.

P: „No, to jsem zvědavý, jak tohle všechno dopadne a hlavně, co ty tři děti, jak se o nich zmínil, potřebují.“

Objeví se pošt mistr, anděl Rozdávárád a malý anděl.

Po: „Uf, vy jste mě tedy hnali. Já fakt půjdu do důchodu, vždyť být nebeským poslíčkem by i svatýho zmohlo.“

R: „Už si zase stěžuješ, milý pošt mistře? Promiň, pastýři /podá mu ruku/, že jsme tě ani nepozdravili. Jak se daří tvým ovečkám?“

P: „I ty buď věčně zdrav, milý anděli. Ale to víš, různě. A což to, že k nám přišla taková delegace?“

Po: „Tenhle ten nebeskej uličník zašantročil někam dopisy, o kterých jsme věděli, jak jsou důležité a proto je musel najít.“

MA: „No vždyť jsem je našel, přesněji tady pastýř.“

R: „Pastýři, přečetl sis je? Možná bys nám s nimi mohl poradit.“

P: „No, trochu jsem se do nich začetl, ale nestihl jsem je přečíst celé.“

R: „Naštěstí jsem si k nim udělal poznámky, co by se dalo dělat.“ / a vyndá další listy papíru

PO: „Malý anděl ti to vysvětlí, my jdeme dát ještě nějaké dárky na uvedené adresy a potom se ještě možná uvidíme.“

R: „Ano, tady tenhle, kde zase jsi? Ty už si nepamätuješ, že ti jde o křídla?“

V tu chvíli malý anděl vykukne z pod křoví.

MA: „No jo, už jsem tady. Jo, já to pastýři vysvětlím, něco vymyslí, koukej, jak se mu kouří z hlavy.“

Pošt mistr a Rozdávárád odejdou. Pošt mistr má velký pytel na zádech, heká pod ním. Ještě na kraji podia (Ma a P se budou domlouvat za nimi) pošt mistr povídá

Po: „Rozdáváráde a ty myslíš, že se to podaří?

R: „Dárky dáme dětem jako jindy, ale tentokrát tři děti chci oslovit a poprosit, aby nám pomohly. Znáš ty děti, i z malých dárečků měly vždy radost a tak ... Jsou to prostě správný děcka. A hlavně bydlí blízko.“

Zatím chodí po podiu okolo, malý anděl a pastýř odešli dolů za podium. Cestou rozmlouvají a z pytlů dávají třeba naznačenými okny, nebo dveřmi dárečky. Pak se vrátí na podium malý anděl a pastýř.

P: „Tak dárečky rozdány?“

Po: „Konečně jo, už mě z toho bolí záda, už nám zbylo jen pár dárečků.“

R: „Ano, jsou to dárečky pro ty děti, od kterých chceme, aby nám pomohly. Pastýři, napadlo tě něco jiného kromě mých poznámek?“

P: „Mě ne, ale tady toho mrňouse, pardon andílku, anděla. Je to hezký, Rozdáváráde, že chceš, aby ti pomohly, a dáváš jim poznámky, jak ty druhé děti vypadají a co mají a nemají rády. Ale s andílkem jsme tam doplnily adresy a rady, jak ty děti - andělé mohou pomoci – víš, konkrétně.“

R: „Já jsem si myslel, že ty děti samy přijdou na to, kde ty druhé děti bydlí.“

MA: „Na to není času, vždyť je den před Štědrým dnem. A já, jak si rád hraju, tak si občas i s těmito dětmi zahraji – to je sranda, když mě nevidí. A tak vím, kde bydlí.“

Pošt mistr a Rozdávárád jdou za těmi dětmi, které si hrají venku, třeba staví sněhuláka z předem připravených papírových koulí.

1. dítě: „Jé, podívejte se, kdo to je?“

2. dítě: „Posel z nebe přichází ... Anděl je to.“

3. dítě: „A ten druhý? Že by čert?

Po: „Já vám dám čerta. Dárky vyřizuji, abyste věděly.“

Děti najednou: „Dárky? A pro nás máš taky nějaké?“

R: „Tak dost, děti. Dárky najdete na Štědrý den pod stromečkem jako jindy. Ale chci od vás pomoci.“

Pošt mistr ho přeruší, mezitím je dojdou malý anděl a pastýř.

Po: „Já už se s vámi rozloučím, už mě zebou nohy.“

R: „Tak ti děkuju, pošt mistře. A za rok na viděnou.“

Po: „Za rok? Možná tak na nějakém mejdanu pro vysloužilé nebeské posly.“

MA: „Ale to neříkej, tak se přeci loučíš vždycky a přitom bez té práce a bez nás nemůžeš být.“

Po: „Bez takových uličníků určitě, ale máš pravdu, stýskalo by se mi. A hlavně, koho byste tak dobrého našli, že jo. Tak hodně Božího požehnání při vašem pořízení a radostné Vánoce.“

3. dítě: „Děkujeme ti, poštmistře.“

2. dítě: „A za dárky moc děkujeme, už se na ně na zítra moc těšíme.“

1. dítě: „Ale, anděli, už povídej, jak můžeme pomoci?“

Po: */stranou/* „Snad jsi měl, Rozdáváráde, přeci jen pravdu, jsou to ty správný děcka.“ ... *a odejde z jeviště.*

R: „Mám totiž veliký problém. Některé děti mají přání, která nelze splnit.“

1. dítě: „Ty budou ale smutné!“

2. dítě: „Copak už nemáte dárky?“

R: „To, co si přejí, jim nemůžeme dát.“

3. dítě: „A kdo ty děti obdaruje?“

P: „To může člověk a ještě tak malý jako vy.“

Ma pro doplnění: „Aby byl stejně starý a líp jim rozuměl než dospělý, ne?“

R: „Ano a vy to můžete zkusit. Ty děti totiž bydlí blízko vás.“

2. dítě: „Cože? Tomu nerozumím.“

Rozdávárád rozdělí dopisy, každému dá jeden.

R: „Nebude to lehké. Budete muset hodně přemýšlet, jak byste jim mohly pomoci.“

P: „My už se s vámi rozloučíme. Nemyslete si, vy, i když jste malý, můžete udělat hodně.“

1. dítě: „A jak jako, vždyť já jsem třeba pomalá v běhu a vůbec mi to v tělocviku nejde.“

R: „To vůbec nevadí, ta Iveta bydlí opravdu blízko, běžet k ní nemusíš. Ale bude potřebovat tvoji pomoc třeba při děláních úkolů. Víc vám vysvětlovat nebudu, však vy na to přijdete. Au. Co už je zase, andílku?“

Malý anděl mu něco stranou šeptá.

MA: „Rozdáváráde, já bych mohl s nimi zůstat, třeba bych byl neviditelný a radil bych jim.“

R: „Dobře, budeš teď takový anděl strážný.“ *K dětem* „Tady tenhle anděl vám poradí, bude-li toho potřeba. A požehnané Vánoce – vám i všem vašim blízkým.“ *Dá jim křížek na čelo a spolu s pastýřem odejdou.*

1. dítě: „Tak dostavíme toho sněhuláka, ne?“

2. dítě: „Jasně.“

3. dítě: „Už to valím.“

MA /malý anděl je zarazí: „Počkejte, co ty dopisy!“

2. dítě: „No jo, přečti ten svůj.“ *Drcne do třetího dítěte.*

3. dítě přečte dopis od Jirky a začne se drbat na hlavě. : „Co s tím mám dělat?“

1. dítě: „Na něco přijdeme, teď ho přečtu já. Dopis od jedné Ivany.

Milý Ježíšku – propána! Ta ale dělá hrubky! Vždyť to sotva přečtu! (*čte pomalu se zádrhely*).

2. dítě: „Ale představ si, jak to muselo být namáhavé pro Ivanu, než ten dopis napsala!“

1. dítě: „No jo, ale jak já jí můžu pomoci?“

2. dítě: „Ty přece umíš češtinu, ne? No, tak jí pomůžeš s úkoly z češtiny a něco jí v té hlavě určitě zůstane.“

MA: „Víš, co jí taky hlavně pomůže? Když pozná, v čem jiném je dobrá a třeba i lepší než ostatní. No, prostě aby pochopila, že každý je dobrý na něco jiného, že každý je pro jiné lidi něčím důležitý.“

2. dítě: „Uvidíme. Tenhle dopis je od nějakého Lukáše, já ho přečtu.“

1. dítě: „Ten je ale smutný! Co uděláme?“

3. dítě / k 2. dítěti: „No, ty jsi takový kamarádký, s Lukášem se skamarádíš a bude to.“

MA se opět roztančí a vesele a zatleská.

MA: „A máme to. Já jsem věděl, že s vámi to dobře dopadne. Už se těším, jak Ivana, Jirka a Lukáš budou mít radostné Vánoce. Tak honem do toho. Dneska ještě stihnete za nimi zajít.“

3. dítě: „A co já mám udělat s Jirkou? Silný jako David tedy nejsem.“

MA: „Vždyť Jirka přeci chodí do třídy jako ty, jen do béčka. Takže mu můžeš pomoci, ty už si najdeš možnost jak.“

3. dítě: „Skvělý, to půjde.“

Děti najednou: „Děkujeme ti, andílku a ať i vy se máte nahoře krásně.“

MA: „My se máme pořád, jen doufám, že i vy tady dole se budete mít krásně a to nejen o Vánocích, ale po celý rok.“ /*Zamává jim a odletí*

Děti se rozloučí a tu se může ozvat nějaká koleda, nebo pokračování evangelia, nebo zopakování některé jeho části, nebo možná – mohou se objevit všichni a nahlas sjednoceně říci: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi. Oznamujeme vám velikou radost, narodil se vám Spasitel světa, Kristus Pán.“ Pastýř pak zase všechny vyzve, aby si zapálili světlo ...

Milý Ježíšku,

moje přání je letos dost dlouhé, protože bych chtěl tolik věcí, že nevím, co si mám skutečně přát. Stejně všechno nedostanu.

Proto jsem si myslel, že bys ty sám mohl z mého seznamu vybrat. Budu mít radost určitě ze všeho.

Přeji si: autíčko na dálkové ovládání za 1000 korun z katalogu Bambule, jeřáb s otočným ramenem ze strany 79, nový MP3 přehrávač se sluchátky, stolní lampičku jako má spolužák Petr, školní aktovku ve tvaru batohu, nové kopačky- ty už víš jaké, hodinky se stopkami, lyže a lyžařské boty, protože ty staré jsou mi pomalu malé...

Něco sladkého také můžeš přidat a z toho ostatního si vyber sám, co mi chceš dát. Zbytek asi zase dostanu od strýčka Karla a od babičky a od dědečka. Srdečně tě zdraví

Honzík

Milý Ježíšku,

přál bych si být nejsilnější ze třídy nebo i z celé školy, protože každé ráno mám hrozný strach, když jdu do školy.

Kdybych byl nejsilnější, nikdo by se mi neposmíval a neodstrkoval mě. Měl bych spoustu kamarádů, třeba jako David z 3. B. Všichni by si se mnou chtěli hrát a předháněli by se, kdo bude můj kamarád. Ty slabší bych mohl chránit a pomáhat jim. A kdyby mi ubližovali, mohl bych se bránit.

Ale milý Ježíšku, vím, že mi to nemůžeš splnit. Prosím tě, můžeš aspoň udělat, aby mě nechali na pokoji?

Srdečně tě zdraví

Jirka

.....dopis je od jedné Ivany:

"Mylí Ježíšku" – propána! Ta ale dělá hrubky! Vždyť to sotva přečtu!

"Víš, jak to je, když má ně-někdo špatné známky? Nevíš! Protože ty všechno umíš. Ale já, já neumím skoro nic.

Všechno dělám špatně. Třeba diktát.

I když se se celý víkend učím, nadělám v něm nakonec tolik chyb, že stejně dostanu pětku. Všichni se pak na mě dívají jako na blbečka. A já, já přece nemůžu za svou hlavu, která si si nic nepamatuje! Někdy druhým opravdu závidím. Třeba Tomáš – pořád lítá venku a nakonec dostane jedničku! Vůbec se se nemusí snažit, a jde to. Ale já?

Přála bych si, abych se jednou taky dobře učila, aby ti druzí nebyli furt

lepší a abych i já mohla někomu jednou pomáhat.

Kdyby mi tak hlava líp myslela, abych se nemusela tak strašně biflovat! Pak, pak bych určitě neměla strach z učitelů a nebo z toho, že se mi ostatní budou smát, když špatně odpovím.

Prosím tě, mylí Ježíšku, mohl bys mi naložit novou hlavu, co by se dobře učila?

Vím, že to asi nemůžeš. Ale je to má největší prosba. Všechno ostatní není tak důležité!

Srdečně tě zdraví Tvoje Ivana."

.....Lidi, přečíst to, to je ale fuška – ty chyby!

(....uvidíme. Tenhle dopis je od nějakého Lukáše, já to přečtu)

"Ahoj Ježíšku. Myslím, že ani nemá smysl, abych ti psal, ale máma říkala, že to mám udělat, jinak že nedostanu žádné dárky.

Něco ti řeknu: Je mi úplně jedno, jestli je dostanu nebo ne. Stejně není nikdo, komu bych je ukázal a kdo by si se mnou hrál.

Nemám žádné kamarády – ani ve škole, ani u domě, ani ve městě. Rodiče na mě nemají čas. Jsou pořád u práci. Nanejujš mi řeknou: "Nech nás na pokoji. Vem si něco na čtení!" Myslím, že mě stejně nemají rádi. Proč taky? Učitelka mě taky nemá ráda. Nejsem prý dost veselý, a proto prý nebudu mít žádné přátele. Měl bych prý být jako ostatní děti. Ale jak?

Přál bych si, milý Ježíšku, abych se uměl s každým rychle spřátelit, aby mě rodiče měli rádi a měli na mě čas, aby si se mnou někdo hrál.

Vím, že mi to nemůžeš naložit. Proto tě prosím, přines mi aspoň, prosím, malého pejska. Potom už nebudu sám!

Tuůj

Lukáš."